

kona jest se samosoudci, který věc projednává, prohlásiti nepřislušným, uzná-li, že sazba, navrhovaná veřejným obžalobcem podle §u 6, není dostatečnou pro čin, který je předmětem obžaloby. Z tohoto ustanovení plyne, že samosoudce smí i v případech, kde jest použití §u 265 tr. ř., uložiti trest na svobodě do 6 měsíců a že jest ustanovením §u 265 tr. ř. obmezen jen potud, že úhrnný trest nesmí překročiti nejvyšší trest, který jest stanoven na trestný čin, těžším trestem stížený. Že nebyl překročen nejvyšší trest, §em 178 tr. zák. stanovený, bylo již shora řečeno. Jelikož pak samosoudce neuložil obžalovanému v trestní věci pro zločin krádeže, která byla předmětem obžaloby, o níž rozhodoval podle §u 6 právě zmíněného zákona, trest vyšší, než mu určoval § 6, nýbrž právě jenom nejvyšší sazbou trestu na svobodě, o které se v tomto §u mluví, nepřekročil ani předpis §u 6 zák. č. 471/21. Není proto dán ani důvod zmatečnosti podle §u 7 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.

Čís. 1569.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Mimořádné, válkou vyvolané poměry dlužno spatřovati též v tom, že obyvatelstvo následkem dlouholeté úplné desorientace o cenách předmětů potřeby jakož i následkem toho, že pro veliký nedostatek těchto předmětů bylo nuceno po léta platiti prodatelům jakoukoliv cenu, aby jen zboží dostalo, bylo zvyklé platiti za předmět potřeby bez smlouvání jakoukoliv požadovanou cenu, třebaš již nedostatku zde nebylo.

Pokud lze s hlediska §§ů 34, 35, 267 tr. zák. a §u 265 tr. ř. uložiti vedlejší trest na penězích za nově na jevo vyšlý trestný čin, byla-li dosavadními tresty na svobodě vyčerpána trestní sazba onoho trestného činu, jenž ze všech střetnutých se stížen jest nejtěžším trestem.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Kr II 436/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Mor. Ostravě ze dne 16. července 1923, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem předražování podle §u 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se zmatku čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. namítá stížnost, 1. že v době, o kterou jde, stačila již výroba uhlí pro veškeru spotřebu, takže ohledně uhlí nebylo již zde mimořádných poměrů válkou vyvolaných, 2. že ceny, stěžovatelem požadované, nebyly zřejmě přemrštěnými, jelikož jednak nebyly vyšší, než ceny jinak všeobecně placené, jednak stěžovatelův výdělek byl přiměřeným jeho obtížné a nákladné práci, totiž vyhledávání osob, prodávajících nasbírané neb ušetřené uhlí, svážení uhlí z různých končin revíru, ukládání ho a dopravení ho ku zákazníkům. Stížnost jest zřejmě v nepravu, tvrdíc, že ohledně uhlí

zde již nebylo mimořádných, válkou vývolaných poměrů, neboť tehdy platil ještě zákon ze dne 9. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n. upravující obchodování s uhlím, kterýžto obchod byl uvolněn teprve vládním nařízením ze dne 22. června 1922, čís. 175 sb. z. a n., tedy skoro 4 měsíce po závadném činu obžalovaného. Kromě toho neomlouval by obžalovaného ani případný již dostatek uhlí, jelikož mimořádné poměry, vyvolané válkou, byly zde také z toho důvodu, že obyvatelstvo následkem dlouholeté úplné desorientace o cenách předmětu potřeby jakož i následkem toho, že pro veliký nedostatek těchto předmětů bylo nuceno po léta platiti prodatelům jakoukoliv cenu, aby jen zboží dostalo, bylo zvyklé platiti za předmět potřeby bez smlouvání jakoukoliv požadovanou cenu, třebaš již nedostatku zde nebylo. V tom, že obžalovaný, počítaje s tímto zvykem, měl odvahu, žádati ceny, jichž by jinak neobdržel, spočívá využitkování mimořádných poměrů vyvolaných válkou. Pokud se týče dalšího vývodu, jímž se provádí zmatek dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., že totiž stěžovatelem požadované ceny nebyly zřejmě přemrštěnými, nedoličuje stížnost vytýkaného zmatku po zákonu, vycházejíc z předpokladů, soudem nalézacím nezjištěných (oprávněnost výše běžných cen), jednak jest její odvolávání na tyto ceny právně bezvýznamno, jelikož nalézací soud vycházel posuzuje otázku přemrštěnosti, z nákupních cen, stěžovatelem samým udaných, a zabýval se i obhajobou obžalovaného, jenž odůvodňoval rozpětí mezi nákupní a prodejní cenou toliko poukazem na vysoké ceny krmiva pro koně, na plat kočímu a »různými jinými ještě výlohami«. Vyslovuje v rozhodovacích důvodech, že stěžovatel koupil uhlí v P. a prodal je v O., při čemž již ani nepřipočítává dovozného 180 Kč, které stěžovatel od H-a žádal ještě kromě toho. Dalšíh nákladů, jak stěžovatel v písemné zmateční stížnosti uvádí, neuplatňoval stěžovatel před nalézacím soudem. Ostatně zjištěno, že stěžovatel naložil 25. února 1922 v P. celkem přes 28 q uhlí, koupeného od čtyř tam bydlících osob, a dodal je týž den Ch-ovi, takže o nákladném a obtížném svážení uhlí z různých míst a o jeho ukládání nemůže býti řeči. Dospěl tudíž nalézací soud na správných předpokladech dle Šu 18 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. k přesvědčení, že ceny, obžalovaným požadované jsou zřejmě přemrštěny, kterýžto názor i nejvyšší soud sdílí. Z těchto důvodů jest stížnost obžalovaného podle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. neodůvodněna, a pokud nevychází ze skutečností nalézacím soudem zjištěných, není vůbec podle zákona provedená.

Obžalovaný byl napadeným rozsudkem uznán vinným přečinem podle Šu 7 čís. 3 zákona o válečné lichvě a odsouzen k pokutě 10.000 K, v případě nedobytnosti k sedmi dnům tuhého vězení. Tohoto trestného činu dopustil se podle rozsudku v únoru 1922, přesněji dne 11. a 25. února 1922. Stěžovatel byl dále odsouzen krajským soudem v Mor. Ostravě: 1. rozsudkem ze dne 7. února 1922 pro přečin podle Šu 7 čís. 3 zákona o válečné lichvě do tuhého vězení na dobu 6 měsíců a k pokutě 1.000 Kč, 2. rozsudkem ze dne 21. dubna 1922 pro přestupek podle Šu 477 tr. zák. k pokutě 200 Kč, 3. rozsudkem ze dne 11. dubna 1922 pro zločin podle §§ů 197, 199 písm. d), 200 tr. zák., pro zločin podle Šu 81 tr. zák., pro přestupky podle §§ů 311, 312 tr. zák. a Šu 36

zbroj. pat. podle §u 82 tr. zák., za použití §u 265 tr. ř. do těžkého žaláře na dobu 6 měsíců a k pokutě 50 Kč, 4. rozsudkem ze dne 20. dubna 1923 pro přečiny §§ů 11 čís. 4 a §u 7 čís. 3 zákona o válečné lichvě, za použití §u 265 tr. ř. do tuhého vězení na 10 dní. Stížnost namítá podle čís. 11 §u 281 tr. ř., že nalézací soud — uloživ stěžovateli znova trest za čin nyní souzený — vykročil ze své trestní moci, ježto trestní sazba první věty §u 82 tr. zák., podle níž bylo trest vyměřiti za všechny delikty, v předchozím odstavci zmíněné, byla již vyčerpána součtem trestů pod čís. 3 a 4 uvedených. Stížnost jest v nepravu. Byl-li obžalovaný, proti němuž byl již vydán trestní rozsudek, uznán vinným nějakým jiným činem trestným, jehož se dopustil dříve, než byl onen rozsudek vynesen, má se podle §u 265 tr. ř. při výměře trestu za trestný čin, nově na jevo vyšlý, přiměřeně přihlížeti k trestu, který byl vinníkovi předešlým nálezem uložen, takže se nikdy nesmí překročiti nejvyšší trest, který zákonem jest stanoven na trestný čin, těžším trestem stížený. Tento předpis zjednává průchod zásadě §§ů 34, 35, 267 tr. zák. i v oněch případech, ve kterých přes zásadu §u 56 tr. ř. nevynesl se též konečný rozsudek o všech trestných činech témuž obžalovanému za vinu dávaných. Ustanovení druhých odstavců §u 35 a §u 267 tr. zák. nařizují však výslovně, že i když jen na jediný ze střetnutých se přečinů nebo přestupků stanoven jest v trestním zákoníku nebo v jiném zákoně trest peněžitý nebo některý z trestů §u 240 písm. b) a c) tr. zák., uložen býti má vinníkovi kromě jiného trestu zákonného — t. j. kromě trestu na svobodě dle trestní sazby stanovené pro delikt nejtíže trestný — pokaždé i tento zvláštní trest. Z trestných činů, jimiž byl stěžovatel postupně uznán vinným, jest deliktem, na nějž zákon stanoví nejtěžší trest, zločin §u 81 tr. zák. Trest na svobodě bylo tudíž pro všechny delikty vyměřiti tak, aby nebyla překročena první sazba §u 82 tr. zák. Trest na svobodě, pokud se týče součet trestů na svobodě, nesmí tudíž převýšiti jeden rok těžkého žaláře. Než na střetnutí se u stěžovatele přečiny podle §u 11 čís. 4 a §u 7 čís. 3 zákona o válečné lichvě je tímto zákonem — kromě trestu na svobodě — stanoven i vedlejší trest na penězích. I kdyby byl tedy stěžovatel býval souzen pro veškeré trestné činy jediným rozsudkem, bylo by bývalo kromě trestu na svobodě podle §u 82 tr. zák. uložiti peněžitý trest za sbíhající se přestupek §u 477 tr. zák. a delikty podle zákona o válečné lichvě dle tohoto zákona a to podle oné zásady — dle sazby §u 11 čís. 4 (odstavec první) od 10.000 Kč až do 1.000.000 Kč. Součet peněžitých trestů, které byly uloženy rozsudky čís. 1 až 4, činí pouze 10.250 Kč, takže ze sazby §u 11 čís. 4 zákona o válečné lichvě zbylo mnohem více než co jako nový trest na penězích ukládá rozsudek nyní napadený. I kdyby tedy — ač tomu tak není — dosavadními tresty na svobodě byla vyčerpána trestní sazba §u 82 tr. zák., nebylo s hlediska §§ů 34, 35, 267 tr. zák. a §u 265 tr. ř. závady proti uložení trestu na penězích 10.000 Kč za nově na jevo vyšlý přečin čís. 3 §u 7 zákona o válečné lichvě.

Čís. 1570.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Skutková podstata §u 1 zákona nevyžaduje vykonatelného exekuč-